

Regale Sacerdotium Romano Pontifici Assertum

Sfondrati, Celestino

[Sankt Gallen], 1684

§. III. Quando hæc quæstio de superioritate Concilii supra Pontificem
agitari cæpta, & quas ob causas?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63125)

Aut digna sunt, quae in hancrem Martianus Imperator edicto suo inseruit, ad finem actionis tertiae Chalcedonensis Concilii: Vere impius atq; sacrilegus est, qui post tot sacerdotum sententiam opinioni suae aliquid tractandam relinquit. Extrema quippe dementia est, in medio & perspicuo die commentitium lumen inquirere; quisquis enim post veritatem repertam aliquid ulterius discutit, mendacium querit; nam injuriam facit iudicio religiosissime Synodi, si quis semel iudicata, ac recte disposita, revolvere, & publice disputare contendit, &c. Videatur etiam Lex 4. C. de summa Trinitate.

§. III.

Quando haec questio de superioritate Concilii supra Pontificem agitari coepit, & quas ob causas?

Summaria.

- 1. Origo hujus Questionis ex schismate nata, & partim à Catholicis in Conciliis Parisiensi, Pisano, Constantinopolitano, Basileensi producta, partim à Lutheranis.
- 2. Sed varias ob causas, aliis publicum, aliis privatam lucrum spectantibus.

I.

libenter in rerum causas inquiremus, ea enim agendi ratio jam passim inolevit, ut aliud homines ostendant, aliud agant, pulcherrimam rerum faciem foedissimoque recessu, & cortice plerumque oculos fallente. Qui Concilium Pontifici Max. praefereunt, Religionem, correctionem abusu, fidei causam, & alia multa dictu audituque pulcherrima praetextunt; sed an ex vero, à principis ipsis intellige.

Viderat huic questionem initium occasionemque imprimis dedisse obstinatum illud schisma, quod post mortem Gregorii XI.

Na 2

Anno

Anno *MCCCLXXXVIII.* tenuit usque in *MCCCLXXXVII.* tribus subinde Pontificibus Romanam sedem occupantibus; tunc enim saepe multumque agitatum de figendis Pontificiae auctoritati limitibus, cuius ambitione Ecclesia fidelisque discordiis peribant; anno enim *MCCCLXXXIV.* agente Carolo VI. Francorum Rege, Concilium Parisi habitum, quo Petrus de Luna, Benedictus XIII appellatus, natione Aragonius Papatu eiectione, nullo tamen exitu. Spondanus ad hunc annum. Non multo post, Anno videlicet *MCCCCIX.* Benedicto abire Pontificatu recusante, schismati extinguendo Concilium Pisis a Cardinalibus indictum, qui datis ad varias provincias litteris Patres ad Concilium evocarunt: litteris adjunctae conclusiones quaedam, ab universitatibus Parisiensi & Bononiensi conceptae, quarum haec summa: *Teneri Gregorium & Benedictum ex debito charitatis pastoralisque officii jure, quod habebant ad Pontificatum, cedere, ne in tanto Ecclesiae, quatore & fidelium clade plus dignitatis sua, quam publico bono studere viderentur: idque multo magis, quod voto & juramento se obligassent; si recusarent, hoc ipso tanquam schismatis auctores haeresisque suspectos & tot malorum scandalorumque ac contentionum duces sub onculi & Ecclesiae iudicium & potestatem cadere, ab eaque destitui posse: teneri vero fideles omnes ab eorum obedientia cultuque cessare, ne si obedire alterum pergant, in schisma consentire videantur.* Videri possunt haec conclusiones sigillatim apud Theodoricum de Niemi *l. 3. schismatis c. 38.* & habentur apud Severinum Binium *Tomo 3. Concilior p. 2. in notis ad Concilium Pisan.* Patres vero ubi Pisas convenerunt, Gregorio & Benedicto in Concilium citatis, nec comparentibus, sententiam dicunt, adimuntque Pontificatum tanquam haeresi tinctis & notorie schismaticis a Cardinalibus deinde electus est Petrus de Candia, & Alexandri VI. nomen impositum. Nec tamen hac electione direptum certamen, sed potius auctum, novo Duce novoque manipulo in aciem eductis. (a) Secutum est Concilium Constantense Anno *MCCCCXIV.* quo schismati finis impositus, & *Sess. 4. & 5.* definitum, *Concilium universale in casu schismatis dubio Pontifici imperare & leges ac poenas statueri posse,* quod Anno *MCCCCXXXI.* in Concilio Basiliensi postea repetitum *Sess. 13.* Anno *MDX.* bello inter Julium II. & Ludovicum XII. accenso Turonis in Gallia conventus Episcoporum habitus, & Pontifex Julius ad Concilium vocatus, quod Pisis primum, deinde Mediolani coactum

(a) V.S. Antoninum 3, p. summæ historiae. T. 22. c. 5. §. 2.

& arant innocens & reus tenent, sed hic ptenatum metu, ille Religio-
 nis studio; sic etiam non eadem omnibus causa fuit Concilium an-
 te Pontificem habendi, multis videl: futurum potius iudicem & diffi-
 cile proditurum eligentibus, quam presentem paratumque; si tenim
 sibi suæque causæ fiderent, & publicum bonum privato præhaberent,
 nunquam Concilium cum Papa, hoc est regnum cum Principe, caput
 cum corpore, ovesque cum pastore, colliderent, & schismati causam
 darent, quod certissime timendum est, si Concilium Papæ indubitato
 certoque opponas, eodem postea auxilio eum Concilio pugnaturus,
 quod cum Papa; quod in Protestantibus manifestum fuit: appellá-
 runt ii, ut dicebant, ab injustissimo violentissimoque iudicio Pontificis
 ad liberum, Christianum, legitimum, & in Spiritu Sancto congrega-
 tum Concilium; sed negarunt Tridentinum Concilium liberum
 fuisse, legitimum, & in Spiritu Sancto congregatum, negabunt-
 que deinceps omnia, quæ illis non fuerint, exemplo videl: illius
 laqueo damnati, qui gratiam à iudice petit arborem eligendi
 quæ placeret, sed nulla placuit. Quisquis ergo Concilium operat,
 ut Pontificis sententiam evadat, eodem pacto Concilio eludet, aut
 mille modis, ne conveniat impedito, aut mille exceptionibus, ne legiti-
 mum videatur, impugnato, aut denique non recepto. Exempla præter
 Tridentinum sunt in Conciliis Lateranensi ultimo & Florentino.
 Quis Principum, immo quis Episcoporum patiarur à suis contentis
 ad Comitata aut Synodos appellari? & si appelletur, non continuo di-
 cat, moram & dilationem, quæ in malæ causæ, turbati quæ Republi-
 cam? Idem, multoque magis de Pontifice Max, dicas, cui Ecclesia
 commissa est, non ipse commissus Ecclesiæ; neque enim à Christo
 ad dictum est Petro; *Edificabo petram supra Ecclesiam sed Eccle-*
siam super Petram.

(a) V. T. l. v. c. i. in his Conciliis l. c. r. n. r.
 (b) V. A. x. r. ad hunc Annum & sequentia.